

ledes f. eks. i folketingsvalgloven og vejbestyrelsesloven.

Endelig peges der på, at da lovforslaget (nu loven) om revision af den kommunale inddeling ikke gælder Københavns amtsråds-kreds, vil Frederiksberg kommune blive den eneste primærkommune i landet (foruden Københavns kommune) med selvstændigt sygehusvæsen.

Frederiksbergs ønske om indsættelse af den nødvendige hjemmel til, at de lempelser i styrelsesmæssig henseende, som kommunens specielle stilling på en række områder kan gøre ønskelig, fortsat kan indrømmes, synes velmotiveret og kan anbefales imødekommet.

Ålborg byråd har i en henvendelse af 24. april 1967 til indenrigsministeriet oplyst, at man har vedtaget fra 1. april 1970 at indføre en magistratsordning i lighed med den århusianske. Under henvisning hertil har byrådet anmodet om, at der gennem en ændring af styrelseslovforslagets § 65 skabes den fornødne hjemmel herfor. Ålborgs beslutning er indførelse af en magistratsordning er bl. a. begrundet ved, at en mere direkte forbindelse mellem de forskellige administrationsgrene må anses for ønskelig, idet det nuværende udvalgssystem har vist sig ikke at virke tilfredsstillende i en kommune af Ålborgs størrelse.

Også anmodningen fra Ålborg byråd kan anbefales imødekommet.

I overensstemmelse med det foranstående foreslås det, at forslagets § 65, stk. 1-4, affattes således:

„§ 65. I styrelsesvedtægten for Frederiksberg, Ålborg og Århus kommuner kan der træffes bestemmelse om, at der til deltagelse i styrelsen af kommunens anliggender oprettes en magistrat.

Stk. 2. Bestemmelser om den umiddelbare forvaltning af kommunens anliggender, herunder hvilke forretninger der henlægges til de enkelte magistratsmedlemmer til udførelse på disses eget ansvar, fastsættes i vedtægten.

Stk. 3. Der kan i styrelsesvedtægten optages bestemmelser om vederlag og pension til borgmestre og rådmænd.

Stk. 4. I vedtægten træffes endvidere bestemmelse om de fravigelser af denne lovs indhold, som magistratsordningen nødvendiggør.“

I den forannævnte henvendelse fra Frederiksberg peges der yderligere på, at Frederiksberg kommune i henhold til styrelseslovforslaget undergives tilsynsrådet for Københavns amtsråds-kreds, hvorimod kommunens borgere — da Frederiksberg i henhold til inddelingsloven fortsat vil stå uden for amtskommunen — ikke som borgerne i de øvrige primærkommuner i Københavns amtsråds-kreds har mulighed for at vælge til Københavns amtsråd og dermed få indflydelse på tilsynsrådets sammensætning. Det foreslås i den anledning, at Frederiksberg i lighed med København forbliver under indenrigsministeriets tilsyn, idet man yderligere henviser til, at et amtsorganiseret tilsynsråd vil stå fremmed over for de særlige frederiksbergske problemer.

Den anførte argumentation kan ikke frakendes vægt. Kommunens ønske med hensyn til tilsynsmyndighed vil kunne imødekomes ved, at forslagets § 47, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., affattes således:

„§ 47. Tilsynet med amtskommunerne samt med Frederiksberg kommune varetages af indenrigsministeren.

Stk. 2. Tilsynet med de øvrige primærkommuner varetages af tilsynsrådene, jfr. § 48.“

Spørgsmål 37:

I tilslutning til gennemgangen af bestemmelsen i § 21 spørges, hvorvidt en borgmester eller en udvalgsformand kan disponere over kommunens midler — f. eks. til en rejse — hvis ikke dispositionen er besluttet i et udvalgs-møde.

Svar:

Det fastslås i forslagets § 40, stk. 2, at bevillingsmyndigheden er hos kommunalbestyrelsen. Denne grundsætning svarer til bestemmelserne i de gældende styrelseslove.

Efter forslagets § 21 bestyrer udvalgene de anliggender, der er underlagt dem, inden for rammerne af det vedtagne årsoverslag i forbindelse med kommunalbestyrelsens vedtagelser. Heraf følger bl. a., at kommunalbestyrelsen i forbindelse med en bevilling vedrørende et udvalgs virksomhedsområde kan fastsætte nærmere bestemmelser om bevillingens anvendelse, herunder f. eks., at den foranstaltning, til hvilken bevillingen er givet, først må iværksættes efter nærmere